

English Fairy Tales and Stories Povești și poveștiri engleze

Volumul 1

În românește de Laura Poantă, Irina Petras și Ioana Hanchevici

Ilustrații de Silvia Mitrea, Eduard Ilie și Done Stan

Tabel of contents

The Selfish Giant (Oscar Wilde).....	4
The Happy Prince (Oscar Wilde).....	18
The Rocking-Horse Winner (D.H. Lawrence).....	34
Alice's Adventures in Wonderland (Lewis Carroll).....	68

Cuprins

Uriașul cel egoist (Oscar Wilde).....	5
Prințul Fericit (Oscar Wilde).....	19
Căluțul câștigător (D.H. Lawrence).....	35
Aventurile Alicei în Țara Minunilor (Lewis Carroll).....	69

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45
Bulevardul Republiei, Nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177
Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918
Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492
E-mail: comenzi@edituraparalela45.ro
sau accesați www.edituraparalela45.ro

The Selfish Giant

Oscar Wilde

Every afternoon, as they were coming from school, the children used to go and play in the Giant's garden.

It was a large lovely garden, with soft green grass. Here and there over the grass stood beautiful flowers like stars, and there were twelve peach-trees that in the spring-time broke out into delicate blossoms of pink and pearl, and in the autumn bore rich fruit. The birds sat on the trees and sang so sweetly that the children used to stop their games in order to listen to them. 'How happy we are here!' they cried to each other.

One day the Giant came back. He had been to visit his friend the Cornish ogre, and had stayed with him for seven years. After the seven years were over he had said all that he had to say, for his conversation was limited, and he determined to return to his own castle. When he arrived he saw the children playing in the garden.

'What are you doing here?' he cried in a very gruff voice, and the children ran away.

'My own garden is my own garden,' said the Giant; 'anyone can understand that, and I will allow nobody to play in it but myself.' So he built a high wall all round it, and put up a notice-board.

*TRESPASSERS
WILL BE PROSECUTED*

He was a very selfish Giant.

Uriașul cel egoist

Oscar Wilde

In fiecare după-amiază, când se întorceau de la școală, copiii obișnuiau să se ducă să se joace în grădina Uriașului.

Era o grădină mare și plăcută, cu iarba moale și verde. Ici-colo prin iarba se ițeau flori frumoase ca stelele și mai erau și doisprezece piersici care primăvara se încărcau cu delicate flori roz-perlate, iar toamna cu fructe zemoase. Păsărelele stăteau în pomi și cântau atât de dulce, încât copiii se opreau anume din joacă să le asculte.

— Ce fericiti suntem aici! își spuneau unul altuia.

Într-o zi, Uriașul se întoarse acasă. Fusese plecat în vizită la prietenul său Căpcă-unul din Cornwall, unde stătuse șapte ani întregi. După șapte ani, spusese tot ce avea de spus, căci conversația sa era limitată, și hotărî să se întoarcă la castelul lui. Când ajunse, îi văzu pe copii jucându-se în grădină.

— Ce faceți aici? strigă el cu glas foarte mâños, iar copiii fugiră care încotro.

— Grădina mea e grădina mea, spuse Uriașul, oricine poate pricepe atâta lucru, și nu voi îngădui nimăului să se joace aici în afară de mine. Așa că ridică un zid înalt în jurul grădinii și puse un anunț:

*CEI CARE VOR INTRA FĂRĂ VOIE
VOR FI PEDEPSIȚI*

Era un Uriaș din cale-afară de egoist.

The poor children had now nowhere to play. They tried to play on the road, but the road was very dusty and full of hard stones, and they did not like it. They used to wander round the high wall when their lessons were over, and talk about the beautiful garden inside. 'How happy we were there,' they said to each other.

Then the Spring came, and all over the country there were little blossoms and little birds. Only in the garden of the Selfish Giant it was still winter. The birds did not care to sing in it as there were no children, and the trees forgot to blossom.

Sărmanii copii nu mai aveau unde să se joace. Au încercat să se joace în drum, dar drumul era tare prăfuit și plin de pietre ascuțite, așa că nu le plăcu. Obișnuiau să rătăcească în jurul zidului după terminarea lecțiilor și să vorbească între ei despre grădina cea frumoasă dinăuntru. „Ce fericiți eram acolo”, își spuneau unul altuia.

Veni primăvara și tot ținutul era plin de flori și de păsărele. Numai în grădina Uriașului era încă iarnă. Păsărelelor nu le ardea să cânte acolo de vreme ce nu mai erau copii, iar pomii uitaseră să înflorescă.

The Happy Prince

Oscar Wilde

High above the city, on a tall column, stood the statue of the Happy Prince. He was gilded all over with thin leaves of fine gold, for eyes he had two bright sapphires, and a large red ruby glowed on his sword-hilt.

He was very much admired indeed. ‘He is as beautiful as a weathercock,’ remarked one of the Town Councillors who wished to gain a reputation for having artistic tastes; ‘only not quite so useful,’ he added, fearing lest people should think him unpractical, which he really was not.

‘Why can’t you be like the Happy Prince?’ asked a sensible mother of her little boy who was crying for the moon. ‘The Happy Prince never dreams of crying for anything.’

‘I am glad there is some one in the world who is quite happy,’ muttered a disappointed man as he gazed at the wonderful statue.

‘He looks just like an angel,’ said the Charity Children as they came out of the cathedral in their bright scarlet cloaks and their clean white pinafores.

‘How do you know?’ said the Mathematical Master, ‘you have never seen one.’

‘Ah! but we have, in our dreams,’ answered the children; and the Mathematical Master frowned and looked very severe, for he did not approve of children dreaming.

One night there flew over the city a little Swallow. His friends had gone away to Egypt six weeks before, but he had stayed behind, for he was in love with the most beautiful Reed. He had met her early in the spring as he was flying down the river after a big yellow moth, and had been so attracted by her slender waist that he had stopped to talk to her.

Prințul Fericit

Oscar Wilde

Inălțată deasupra orașului, pe o coloană înaltă, se afla statuia Prințului Fericit. Era acoperită din cap până în picioare cu foițe de aur din cel mai fin, în loc de ochi avea două safire strălucitoare, iar un rubin uriaș îi împodobea mânerul spadei.

Stârneea, pe bună dreptate, admirația tuturor.

— E tot atât de frumos ca un cocoș-de-vânt, remarcă unul dintre sfetnicii orașului, dornic să i se ducă vestea că are gusturi artistice. Numai că nu-i la fel de folositor, adăugă el, temându-se că oamenii îl vor crede nepractic, cum de fapt nu era.

— De ce nu ești și tu ca Prințul Fericit, își întrebă o mamă simțitoare băiețelul care plânghea fără motiv, Prințului Fericit nici prin cap nu-i trece să se smiorcăie una-două.

— Ce bine că există pe lume măcar un ins fericit, mormăi un om necăjit privind minunata statuie.

— Arată întocmai ca un înger, spuseră copiii de la orfelinat, pe când ieșeau din Catedrală cu pelerinele lor roșii și șorțulețele albe și curate.

— De unde știi? Doar n-ați văzut niciodată un înger, spuse profesorul de matematică.

— Ba am văzut, în vis, răspunseră copiii; iar profesorul de matematică se încruntă și îi privi sever, căci nu era de acord cu visele copiilor.

Într-o noapte, zbura pe deasupra orașului un Rândunel. Prietenii lui plecaseră spre Egipt în urmă cu șase săptămâni, dar el rămăsese în urmă, căci era îndrăgostit lulea de cea mai frumoasă Trestie din lume. O întâlnise la începutul primăverii, pe când zbura în josul râului pe urmele unei gângănii mari și galbene, și fusese aşa de fermecat de mijlocul ei subțire, că se oprise să intre în vorbă.